

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžhuv/4/2012
Identifikačné číslo spisu:	6012200078
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012200078.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu DELTA DEFENCE, a. s., so sídlom v Prešove, Čapajevova 40, zastúpeného advokátskou kanceláriou IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 2, proti žalovanému Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, J. Švermu 43, za účasti ďalšieho účastníka VÝVOJ Martin, a. s., so sídlom v Martine, Komenského 19, zastúpeného Ing. Róbertom Porubčanom, patentovým zástupcom so sídlom v Ivanke pri Dunaji, Puškinova 19, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 23. novembra 2011, č. PD 51-2009/D27620 II/134-2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. júla 2012, č. k. 24S/9/2012-41, a o odvolaní ďalšieho účastníka proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. júla 2012, č. k. 24S/9/2012-41 v časti výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. júla 2012, č. k. 24S/9/2012-41 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom z 18. júla 2012, č. k. 24S/9/2012-41 Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“), podľa § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len „OSP“), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 23. novembra 2011, č. PD 51-2009/D27620 II/134-2011, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) v spojení s § 36 ods. 1 písm. b/ v nadväznosti na § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dizajnoch“) zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 22. februára 2011, PD 51-2009/D27620-I/9-2011 vo veci návrhu na výmaz zapísaného dizajnu č. 27620 s názvom „Kontajner MSU - B2“ z registra dizajnov.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v rozsahu žalobných dôvodov krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i predchádzajúce správne konanie nie je z dôvodov uvedených v

žalobe nezákonné. Námietky žalobcu nepovažoval za relevantné k zrušeniu preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

Krajský súd ako prvú skúmal námietku žalobcu voči postupu žalovaného a prvostupňového správneho orgánu spočívajúcemu v nedoručení stanoviska navrhovateľa výmazu (ďalšieho účastníka v konaní pred súdom) k vyjadreniu žalobcu, konkrétne či ide o procesné pochybenie a či takýto postup mohol mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Poukázal na § 30 zákona o dizajnoch, z ktorého vyplýva, že i konanie o výmaze zapísaného dizajnu sa vzťahujú základné pravidlá správneho konania, uvedené v § 3 ods. 1 až 6 správneho poriadku. Z obsahu správneho spisu krajský súd zistil, že správny orgán v súlade so zákonom o dizajnoch aplikujúc § 38 ods. 2 doručil návrh na výmaz žalobcovi ako majiteľovi zapísaného dizajnu a vyzval ho na vyjadrenie. Zdôraznil, že v konaní o výmaze dizajnu je vylúčený postup podľa § 32 správneho poriadku (vyhľadávacia povinnosť správneho orgánu) a že v zmysle § 38 ods. 7 zákona o dizajnoch vylúčené, aby správny orgán prihliadol na iné skutočnosti a dôkazy, ako tie, ktoré boli obsiahnuté v podaniach účastníkov, ktorými sú návrh na výmaz a vyjadrenie k návrhu. Rozšírenie, či doplnenie návrhu sa tak, ako aj rozšírenie, či doplnenie vyjadrenia k návrhu nepripúšťa a správny orgán je povinný zo zákona na ne neprihliadnuť. Replika k vyjadreniu k návrhu pokiaľ obsahuje iné skutočnosti a argumentáciu, ktoré nie sú obsiahnuté v návrhu, je svojím obsahom doplnením alebo rozšírením návrhu a ako taká podaním, na ktoré správny orgán zo zákona neprihliada. Potom prípustnou replikou je len taká, ktorá je svojou podstatou opakovaním tvrdení a skutočností uvedených v návrhu.

V prejednávanej veci navrhovateľ výmazu v replike k vyjadreniu výslovne uviedol, že ide o stanovisko súladné s návrhom a v rozsahu návrhu a má za účel zdôrazniť rozhodné skutočnosti. Z toho krajský súd vyvodil, že nešlo a ani nemohlo ísť o podanie, ktoré by mohlo ovplyvniť rozsah a spôsob zisťovania skutkového stavu správnym orgánom, keďže navrhovateľ výmazu môže navrhnúť dôkazy len v návrhu na výmaz. Dodal, že toto však neznamená, že by išlo o podanie právne bezvýznamné, pretože išlo o podanie, ktorým účastník konania uplatnil svoje právo v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku.

Zákon o dizajnoch neukladá správnemu orgánu povinnosť v konaní o návrhu na výmaz doručovať všetky vzájomné podania účastníkom konania. Keďže osobitný zákon neupravuje komunikáciu medzi účastníkmi konania a Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky osobitným spôsobom, správny orgán musí postupovať v zmysle ustanovení správneho poriadku v rozsahu stanovenom v § 30 zákona o dizajnoch. To znamená, že v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku musí dať účastníkovi vždy príležitosť, o. i. na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia.

Keďže v danom prípade, ako je vyššie uvedené, ide o podanie, ktorým účastník konania uplatňuje svoje práva, krajský súd dospel k záveru, že správny orgán porušil základné pravidlá správneho konania, keď neumožnil majiteľovi dizajnu (žalobcovi) oboznámiť sa s obsahom stanoviska k jeho vyjadreniu k návrhu na výmaz. Súčasne však, keďže navrhovateľ v inom podaní, ako v návrhu na výmaz nemôže navrhnúť iné dôkazy, ktoré by mohli byť podkladom rozhodnutia v zmysle § 45 ods. 3 zákona o dizajnoch, nemohla mať táto nesprávnosť v postupe správneho orgánu vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Tým, že zákon o dizajnoch koncentruje konanie o návrhu na výmaz dizajnu tak, že odkladom rozhodnutia sú skutočnosti zistené z dôkazov navrhnutých v jedinom podaní každého z účastníkov konania, navrhovateľa v návrhu na výmaz a majiteľa dizajnu vo vyjadrení k návrhu na výmaz, nemohla byť ani narušená rovnosť účastníkov v konaní tým, že navrhovateľovi bolo doručené vyjadrenie k návrhu (majiteľovi bol doručený návrh), ale majiteľovi nebolo doručené stanovisko navrhovateľa k majiteľovmu vyjadreniu k návrhu.

K námitke ohľadne nevykonania dôkazu navrhnutého žalobcom krajský súd poukázal na nespornosť práva účastníka konania, aby správny orgán vykonal ním navrhnutý dôkaz, pretože tento v zmysle § 45 ods. 3 zákona o dizajnoch tvorí podklad správneho rozhodnutia a nepatrí do voľnej úvahy správneho orgánu. Vyhodnotením obsahu vyjadrenia žalobcu, z ktorého vyplýval aj návrh na výsluch svedkov, krajský súd dospel k záveru, že dôkaz výsluchom svedkov nebol navrhnutý na preukázanie skutkových tvrdení žalobcu. Poukázal na to, že svedecká výpoveď slúži ako dôkazný prostriedok k zisteniu skutočností, ktoré svedok vnímal vlastnými zmyslami, pričom nebolo sporné, že napadnutý zapísaný dizajn bol vystavený. Skutkové závery považoval krajský súd za výsledok správnej úvahy, ktorá patrí výlučne do kompetencie správneho orgánu a ktorá je výsledkom hodnotenia dôkazov vykonaných správnym orgánom. Dodal, že svedecká výpoveď nemôže túto úvahu a ani právne hodnotenie nahradiť. Krajský súd nepovažoval nevykonanie navrhnutého výsluchu osôb za takú vadu konania, ktorá mohla

mať za následok nesprávnosť rozhodnutia.

Ďalej vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov, ktoré je podľa § 45 ods. 2 zákona o dizajnoch vecou správneho uváženia, krajský súd poukázal na obsah žalobou napadnutého rozhodnutia, majúci za to, že z jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva úvaha, ktorou sa žalovaný spravoval pri hodnotení dôkazov. Úvahu správneho orgánu, ktorú krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval a ktorú žalobca z dôvodu absencie logickej dedukcie vo vzťahu k výkresu namietal, vyhodnotil krajský súd ako súladnú so zákonnými pravidlami dokazovania.

Podľa názoru krajského súdu skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel je výsledkom logického uvažovania pri hodnotení jednotlivých skutkových zistení, pričom tieto vychádzajú z vykonaných dôkazov, tvoriacich obsah administratívneho spisu. Súčasne skonštatoval, že správna úvaha, ktorou žalovaný hodnotil vykonané dôkazy, vychádza zo skutkových záverov, ku ktorým správny orgán dospel a vychádzajú z dokladov tvoriacich obsah spisu.

Krajský súd nezistil ani vadu spočívajúcu v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Konštatoval, že napadnuté rozhodnutie v odôvodnení obsahuje označenie dôkazov, ktoré boli vykonané, ako aj úvahy správneho orgánu pri ich hodnotení. Skutkové závery, ku ktorým žalovaný dospel z vyhodnotenia dôkazov, nevybočujú z rámca logického uvažovania a vyplývajú zo skutočností, ktoré boli v konaní zisťované. Podľa názoru krajského súdu správny orgán jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ako dospel k záveru o zhodnosti zapísaného dizajnu verejnosti predstaveným prototypom výrobku „Kontajner MSU - B2“, doplniac, že nesúhlas s takýmto odôvodnením nespôsobuje nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia.

Krajský súd záverom uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i predchádzajúce správne konanie nie je z dôvodov uvedených v žalobe nezákonné, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

O trovách konania rozhodol súd poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi právo na náhradu trov konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podali v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) žalobca v celom rozsahu, a ďalší účastník VÝVOJ Martin, a. s. vo výroku o trovách konania.

Žalobca v odvolaní žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že napáda rozhodnutie krajského súdu v celom jeho rozsahu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. Žalobca sa nestotožnil s právnym záverom krajského súdu o tom, že porušenie základných pravidiel správneho konania, ktorých sa výslovne domáhal, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia vydaného v tomto konaní, považujúc takýto záver za zjavne nesprávny a arbitrárny, predstavujúci nesprávne právne posúdenie. Zdôraznil, že činnosť orgánov verejnej moci je vedená prísnou ústavnou zásadou legality obzvlášť pri základných zásadách a pravidlách konania, a preto nie je možné vyhodnotiť, aby konanie vedené v rozpore so základnými zákonnými pravidlami bolo resp. by mohlo byť zákonné. Tvrdil, že rozhodnutie vydané v konaní, v ktorom správny orgán bránil plnému uplatneniu všetkých procesných práv, nemôže byť zákonné a na tomto závere nemení podľa jeho názoru ani tá skutočnosť, že účastníci nemohli v týchto podaniach navrhovať nové dôkazy, s poukazom na to, že účastníci majú k dispozícii aj iné nástroje ako navrhovanie nových dôkazov, najmä prostriedky argumentácie. Za úplne nesprávnu považoval argumentáciu krajského súdu ohľadne porušenia zásady rovnosti účastníkov. Dôvodil, že pokiaľ správny orgán zasielal jednému účastníkovi všetky podania, zatiaľ čo druhému dokonca aj napriek jeho žiadosti rovnakú realizáciu práv odoprel, jednoznačne tým postavil účastníkov konania do rozdielneho postavenia, čím porušil zásadu vyjadrenú v § 4 ods. 2 správneho poriadku. Žalobca mal za to, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, spočívajúceho v tom, že porušenie základných pravidiel konania podľa neho nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia, ako aj v tom, že poskytnutie odlišného priestoru pre uplatnenie práv jednému účastníkovi ako druhému účastníkovi konania nepredstavuje porušenie zásady rovnosti účastníkov konania.

Za nelogický a nesprávny považoval žalobca aj záver krajského súdu ohľadne jeho námietky o odmietnutí vykonania jediného dostupného dôkazu, ktorý navrhol na preukázanie svojich tvrdení, keď konštatoval, že v danom prípade mal žalobca právo na vykonanie tohto dôkazu, avšak nevykonanie tohto dôkazu nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Uviedol, že medzi účastníkmi konania bola daná práve spornosť novosti, sprístupnenia a osobitného charakteru zapísanej vrchnej časti dizajnov. Dôvodil, že výpoveď svedkov treba považovať za potrebnú najmä s ohľadom na potrebu získania dostatočných podkladov pre správnu úvahu a kvalifikované rozhodnutie žalovaného. Vyslovil názor, že bez vykonania týchto dôkazov správny orgán nezabezpečil dostatočný podklad pre svoje rozhodnutie a teda jeho rozhodnutia nie sú vydané v súlade so zákonom, a preto neobstojí ani záver krajského súdu o tom, že dôkaz výsluchom svedkov nebol navrhnutý na skutkové tvrdenia žalobcu, tvrdiac, že pokiaľ krajský súd napriek tomu žalobou napadnuté rozhodnutie nezrušil, ale žalobu zamietol, vec nesprávne právne posúdil.

Žalobca ďalej namietal aj nesprávne posúdenie otázky nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného vo vzťahu k čiastočnému výmazu ním navrhovaného. Naďalej zotrval na názore, že v preskúmaných rozhodnutiach absentuje zdôvodnenie žalovaného, prečo jeho návrhu v žiadanej časti nevyhovel. Namietal, že správny orgán sa nezaoberal spornosťou v otázke podmienok na zachovanie zápisu vo vrchnej časti dizajnov, zrejme vychádzajúc z nepreukázaného predpokladu, že zapísané dizajny a vystavené exponáty boli identické aj vo vrchnej časti a sprístupnené verejnosti na predmetnej výstave. Vytýkal krajskému súdu, že pokiaľ vyhodnotil odôvodnenie rozhodnutí v tomto smere ako dostatočné, vec taktiež nesprávne právne posúdil. Súčasne žalobca považoval odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu v tejto časti za nedostatočné.

Ďalší účastník konania VÝVOJ Martin, a. s. podal odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu iba v časti výroku o trovách konania. Navrhol rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti zmeniť tak, že ďalšiemu účastníkovi konania prizná náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že trovy konania vyčísli najneskôr do troch pracovných dní odo dňa vyhlásenia tohto rozhodnutia alebo od doručenia výzvy. Vytýkal krajskému súdu, že vo výroku napadnutého rozsudku v časti náhrady trov konania sa nezaoberal trovami konania ďalšieho účastníka, hoci tento bol prizvaný do konania súdom, nakoľko mal oprávnený a dôležitý záujem na priebehu a výsledku konania. Vyjadril presvedčenie, že by nemal mať len pasívne postavenie, ale mal by mať rovnocenné postavenie ako žalovaný a žalobca, pretože súd konal aj o jeho právach. Poukazom na právnu úpravu § 250k ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 OSP vyslovil názor, že pri posudzovaní jeho nárokov na trovy konania Občiansky súdny poriadok treba vykladať extenzívne, v ktorej súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Sžr/64/2011, 1Sžr/52/2011, 1Sžr/22/2011 a 1Sžr/46/2011 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 212/2009.

Žalovaný ako aj ďalší účastník podali písomne vyjadrenia k odvolaniu žalobcu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu v zmysle § 219 OSP ako vecne správne potvrdil a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

Vyjadril nesúhlas s námietkami a s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho odvolaní. Považujúc za zavádzajúce tvrdenie žalobcu týkajúce sa nedoručenia mu vyjadrenia (repliky) navrhovateľa výmazu, uviedol, že žalobca týmto tvrdením skresľuje závery krajského súdu, pretože súd sa v odôvodnení zmieňuje o konkrétnom podaní, a to replike navrhovateľa výmazu k vyjadreniu majiteľa dizajnu (žalobcu) k návrhu na výmaz. Zdôraznil koncentračnú zásadu vyjadrenú v § 38 ods. 7 zákona o dizajnoch, s poukazom na to, že týmto podaním účastník realizuje svoje právo v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku, konkrétne právo vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia správneho orgánu.

Ďalej žalovaný s poukazom na to, že vzhľadom k tomu v súlade s koncentračnou zásadou boli podkladom pre rozhodnutie len dve podania účastníkov - návrh na výmaz dizajnu a vyjadrenie majiteľa dizajnu, konštatoval, že žalobcovi ako majiteľovi dizajnu bolo rovnako ako navrhovateľovi, umožnené realizovať jeho právo vyplývajúce z § 3 ods. 2 správneho poriadku a tento uvedený realizoval prostredníctvom vyjadrenia k návrhu na výmaz.

Vo vzťahu ku konštatácii krajského súdu o porušení základných pravidiel správneho konania a v

nadväznosti na žalobcovu námietku žalovaný v súlade s odbornou literatúrou uviedol, že nerešpektovanie alebo opomenutie základných pravidiel konania predstavuje vadu konania, ktorá podľa svojej závažnosti (zvýraznené žalovaným) môže viesť až k zrušeniu rozhodnutia (citácia Sobihard, J.: Komentár k správne poriadku, Košičiarová, S.: Správny poriadok, Komentár, Heuréka 2004, str. 17), čo vážne oslabuje kategorické tvrdenie žalobcu, že akékoľvek porušenie základných pravidiel konania sa rovná nezákonnosť. Uviedol, že porušenie základných pravidiel konania by síce predstavovalo závažnú procesnú chybu v konaní, avšak súčasne je potrebné mať na zreteli, že v zmysle § 250i ods. 3 OSP súd nemôže prihliadať na tie vady konania, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu. Je nepochybné, že ďalšie vyjadrenie majiteľa dizajnu nebolo vzhľadom na koncentráciu konania o výmaze, spôsobilé privodiť vecné iné, resp. pre majiteľa dizajnu výhodnejšie rozhodnutie. Na podporu uvedeného poukázal žalovaný na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Sž 98-102/02 (R 122/2003) a rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 1As 41/2009, 7Afs 205/2006.

Ďalej z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že sa stotožnil so záverom krajského súdu a rovnako zastáva názor, že nevykonanie žalobcom navrhnutého dôkazu - výsluchu navrhovaných osôb v danom konkrétnom prípade nepredstavuje takú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia. Aj v tejto súvislosti žalovaný odkázal na právnu vetu obsiahnutú v rozhodnutí R 122/2003. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že vykonanie navrhovaného dôkazu nebolo v danom prípade potrebné, pretože by nijakým spôsobom neprispelo k objasneniu veci. Zdôraznil, že pri vykonávaní dokazovania postupoval tak, aby konanie zbytočne nezaťažovalo účastníkov konania a aby prebehlo hospodárne. A pokiaľ žalobca argumentuje základným právom žalobcu na spravodlivé konanie v súvislosti s povinnosťou správneho orgánu odôvodniť v rozhodnutí z akých dôvodov navrhovaný dôkaz nevykoná, žalovaný zastával názor, že prvostupňové aj druhostupňové rozhodnutie obsahovalo v tomto ohľade dostatočné odôvodnenie.

Žalovaný taktiež nesúhlasil s námietkou žalobcu o nesprávnom posúdení prvostupňovým súdom otázky nepreskúmateľnosti preskúmaných rozhodnutí a stotožnil so záverom krajského súdu uvedenom v odôvodnení jeho rozhodnutia. Výslovil názor, že súd prvého stupňa sa s uvedenou žalobnou námietkou žalobcu dostatočne vysporiadal, považujúc preto aj odvoláciu námietku za nedôvodnú.

Účastník konania - VÝVOJ Martin, a. s., vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval odvolanie žalobcu zamietnuť a rozhodnutie krajského súdu potvrdiť a zaviazat žalobcu na náhradu trov konania.

Rozhodnutie krajského súdu považoval za zákonné a vychádzajúce zo správneho právneho posúdenia veci. Výslovil názor, že prvostupňový správny orgán nemá povinnosť zasielať následné vyjadrenia alebo stanoviská protistrane, a pokiaľ by tak aj urobil, bolo by to v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania a hrubým vybočením z rozhodovacej praxe prvostupňového správneho orgánu. Súhlasil s postupom krajského súdu, keď uvedené posúdil tak, že síce došlo k porušeniu pravidiel správneho konania, avšak toto porušenie nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej uviedol, že dokazovanie novosti a osobitého charakteru dizajnu má špecifickú povahu a pre sprístupnenie v prípade dizajnov je výslovne postačujúce vystavenie dizajnu, čo je podstatným rozdielom oproti skúmaniu novosti pri patentoch a úžitkových vzoroch. Nepovažoval za rozhodné subjektívne hľadisko, či tretie osoby využili možnosť zoznámiť sa s dizajnom, majú za to, že podstatným je, či mali možnosť sa s dizajnom zoznámiť, s poukazom na to, že majiteľ dizajnu vo svojom pôvodnom vyjadrení spochybnil len sprístupnenie dizajnov na prezentácii pred Ministerstvom obrany Slovenskej republiky 29. januára 2008 a vo vzťahu k ostatným sprístupneniam uznal, že sú preukázané, avšak len s časti. Podľa názoru účastníka konania už toto jedno vystavenie, ktoré nebolo v konaní sporné, je dostatočné na výmaz dizajnu. Zotrval na tvrdení, že pokiaľ mali byť svedkovia vypočutí k otázke osobitého charakteru dizajnov, tak by sa jednalo o vyjadrenie k právnej veci a na to svedkovia nemajú žiadnu kompetenciu, môžu len prezentovať svoj osobný názor.

Účastník konania opätovne uviedol, že krajský súd sa podrobne zaoberal uvedenými skutočnosťami, vyhodnotil ich vo vzájomnej súvislosti a výsledok tohto posúdenia nie je možné vnímať ako vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia. Vo vzťahu k čiastočnému výmazu dizajnu, poukazom na to, že napadnutý dizajn na výstave IDEB 2008 bol zverejnený, avšak bol výškovo obmedzený, od čoho chcel žalobca odvodíť nutnosť len čiastočného výmazu, uviedol, že inštitút čiastočného výmazu je použiteľný pri hromadných dizajnoch, nie pri dizajne s jedným variantom a s jedným vyobrazením. Ďalej uviedol, že výkresová dokumentácia nebola dôkazom o sprístupnení a on netvrdil, že tento výkres sprístupnil

verejnosti, ale tvrdil, že predmet znázornený na výkrese sprístupnil na výstavách a tiež aj v časopisoch, s poukazom na to, že výkresová dokumentácia vo vzájomnej spojitosti s ostatnými dôkazmi podporila zistenie, že identifikačný názov a skratka skôr sprístupnených dizajnov sa zhodujú s označením, ako si ho pre prihlášku zvolil žalobca, čím len podporil predstavu o úplnej zhodnosti skúmaných dizajnov, považujúc spochybňovanie identifikácie vystavovaných dizajnov zo strany žalobcu za účelové. Krajský súd sa podľa názoru účastníka konania zaoberal všetkými skutočnosťami správneho konania, vec správne právne posúdil a rozhodnutie neobsahuje žiadnu chybu, ktorá by bola relevantným odvolacím dôvodom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu, ako ani odvolaniu účastníka konania nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd sa pred tým, než pristúpil k rozhodnutiu o odvolaní žalobcu, zaoberal samotným aktom podania odvolania. Dôvodom pre tento postup bolo nedoručenie odvolania na krajský súd, hoci žalobca podanie odvolania preukazoval podacím lístkom, ako aj okolnosťami, za ktorých malo byť podané.

Štúdiom súdneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil, že proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. júla 2012, č. k. 24S/9/2012-41 boli podané celkovo dve odvolania. Prvé je odvolanie ďalšieho účastníka a smeruje proti výroku o trovách konania, ktoré krajský súd v súlade s § 209a v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP zaslal žalobcovi a žalovanému na vyjadrenie. Druhé je odvolanie žalobcu smerujúce proti rozsudku krajského súdu vo veci samej.

Ako vyplýva z podaní žalobcu z 28. septembra 2012 (č. l. 62 - 75), z 18. októbra 2012 (č. l. 72 - 80) a z 15. novembra 2012 (č. l. 85 - 87) a šetrenia vykonaného krajským súdom, žalobca mal celkovo v šiestich obdobných veciach podať odvolanie proti rozsudkom krajského súdu v konaniach, ktorých predmetom bolo preskúmanie celkovo šiestich rozhodnutí Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky vo veci výmazu dizajnov. Všetky odvolania boli doručované prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s., pričom žalobca tri podal na prepravu 11. septembra 2012 a tri, vrátane odvolania proti rozsudku z 18. júla 2012, č. k. 24S/9/2012-41, 14. septembra 2012. O tejto skutočnosti predložil žalobca krajskému súdu fotokópie podacích lístkov. Na základe nasledujúceho šetrenia bolo zistené, že na krajský súd došlo len päť z týchto zásielok, pričom aj reklamácia žalobcu u poštového prepravcu potvrdila nedoručenie zásielky podanej 14. septembra 2012, podacie číslo RR099100024SK.

Žalobca spolu s informáciou o výsledku reklamačného konania požiadal súd, aby o jeho odvolaní, ktoré v jednom vyhotovení pripojil k podaniu z 28. septembra 2012, konal a rozhodol. Mal za to, že jeho odvolanie bolo s ohľadom na § 57 ods. 3 OSP podané včas, avšak z opatrnosti požiadal súd o odpustenie zmeškania lehoty na jeho podanie v zmysle § 58 OSP. Následne tretím podaním, z 15. novembra 2012, žalobca zhrnul okolnosti týkajúce sa podaného odvolania, pričom opätovne poukázal na to, že ide o jedno zo šiestich odvolaní v skutkovo prepojených veciach vedených na krajskom súde, pričom pôvodne vo veci podal jednu spoločnú žalobu. Mal preto za to, že nie je dôvod na záver, že v tu prejednávanej veci odvolanie nepodal, resp. že ho nepodal včas. A to aj napriek tomu, že nemá ako preukázať, čo bolo obsahom nedoručenej zásielky. Dodal, že v dané dni žiadne iné podanie vo vzťahu ku krajskému súdu nerobil.

Najvyšší súd má za to, že je namieste považovať odvolanie žalobcu za podané, pričom dňom podania je 14. september 2012, ako o tom svedčí údaj na podacom lístku, ktorý nebol nijako spochybnený. Pochybnosť ohľadom obsahu nedoručenej zásielky nemožno pričítať na ťarchu žalobcovi, pretože neexistuje žiaden spôsob, ako by ho bolo možné preukázať. Preto treba postupovať analogicky so

zásadou in dubio pro reo, teda v tu prejednávanej veci v pochybnosti v prospech účastníka konania.

Vzhľadom k tomu, že rozsudok krajského súdu, proti ktorému odvolanie žalobcu smeruje, mu bolo doručené 30. augusta 2012, bol 14. september 2012 posledným dňom lehoty na podanie odvolania (§ 204 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Odvolanie bolo teda podané včas.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

V prejednávanej veci sa žalobca cestou žaloby v správnom súdnictve domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia, ktorým žalovaný zamietol jeho odvolanie a potvrdil rozhodnutie o návrhu na výmaz zapísaného dizajnu č. 27620 s názvom „Kontajner MSU - B2“ z registra dizajnov podľa zákona o dizajnoch.

Zákon o dizajnoch upravuje právne vzťahy vznikajúce v súvislosti s vytvorením, právnou ochranou a uplatnením dizajnu (§ 1 ods. 1 zákona o dizajnoch).

Podľa 2 písm. a/ zákona o dizajnoch sa na účely tohto zákona rozumie dizajnom vonkajšia úprava výrobku alebo jeho časti spočívajúca v znakoch, ktorými sú najmä línie, obrisy, farby, tvar, štruktúra alebo materiál samého výrobku alebo jeho zdobená,

Podľa 3 ods. 1 zákona o dizajnoch dizajn je spôsobilý na ochranu, ak je nový a má osobitý charakter.

Podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona o dizajnoch dizajn sa považuje za nový, ak nebol zhodný dizajn sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32).

Dizajny sa považujú za zhodné, ak sa ich znaky odlišujú iba v nepodstatných detailoch.

Podľa § 5 ods. 1 zákona o dizajnoch dizajn má osobitý charakter, ak sa celkový dojem, ktorý vyvoláva u informovaného užívateľa, odlišuje od celkového dojmu, ktorý u takého užívateľa vyvoláva dizajn sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32).

Podľa § 6 ods. 1 zákona o dizajnoch dizajn sa považuje za sprístupnený verejnosti, ak bol zverejnený po zápise do registra dizajnov (ďalej len „register“) alebo vystavený, použitý v obchode, alebo inak sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti. To neplatí, ak sa takéto sprístupnenie nemohlo pri bežnom obchodnom styku stať známym špecialistom v príslušnom odvetví pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32).

Podľa § 6 ods. 2 zákona o dizajnoch dizajn sa nepovažuje za sprístupnený verejnosti, ak bol tretej osobe sprístupnený pod podmienkou dôvernosti.

Podľa § 6 ods. 3 zákona o dizajnoch dizajn, na ktorý sa požaduje ochrana podľa tohto zákona, sa nepovažuje za sprístupnený verejnosti, ak bol sprístupnený verejnosti pôvodcom dizajnu, jeho právnym nástupcom alebo treťou osobou ako dôsledok poskytnutia informácie alebo konania pôvodcu dizajnu alebo jeho právneho nástupcu počas 12 mesiacov pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32); to platí aj v prípade, ak bol dizajn sprístupnený verejnosti ako dôsledok zneužitia vzťahu k pôvodcovi alebo jeho právnemu nástupcovi.

Podľa § 30 zákona o dizajnoch, na konanie pred úradom podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok) s výnimkou ustanovení § 19, § 23, § 28 až 30, § 32, § 39, § 49, § 50, § 59 ods. 1 a § 61 ods. 1.

Podľa § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o dizajnoch, úrad vymaže zapísaný dizajn z registra (ďalej len „výmaz“), ak zistí, že bol zapísaný v rozpore s podmienkami na jeho zápis do registra podľa § 3 až 7, § 9 alebo § 10.

Podľa § 36 ods. 6 zákona o dizajnoch, úrad môže vymazať zapísaný dizajn z registra podľa odseku 1 písm. a/ a b/ aj z vlastného podnetu.

Podľa § 36 ods. 7 zákona o dizajnoch dizajn zapísaný dizajn možno podľa odseku 1 písm. b/, d/, e/ alebo f/ vymazať aj čiastočne, ak bude po takomto výmaze aj v pozmenenej forme spĺňať podmienky ochrany.

Podľa § 38 ods. 2, 5 a 7 zákona o dizajnoch, ak konanie nebolo zastavené podľa odseku 1, úrad doručí návrh na výmaz majiteľovi zapísaného dizajnu a zároveň ho vyzve, aby sa k návrhu v určenej lehote vyjadril.

Ak to vyžaduje povaha veci, môže úrad nariadiť ústne pojednávanie. Úrad určí deň ústneho pojednávania a zároveň doručí navrhovateľovi vyjadrenie majiteľa zapísaného dizajnu k návrhu na výmaz. Rozšírenie či doplnenie návrhu na výmaz, ako aj rozšírenie či doplnenie vyjadrenia majiteľa zapísaného dizajnu nie je prípustné a na takéto rozšírenie alebo doplnenie úrad v rámci konania a rozhodovania vo veci neprihliada.

Podľa § 45 ods. 1, 2 a 3 zákona o dizajnoch, účastník konania pred úradom je povinný predložiť alebo navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Úrad vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Úrad rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené alebo navrhnuté.

Podľa § 3 ods. 2, 5 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány

dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 4 ods. 2 správneho poriadku, všetci účastníci majú v konaní rovnaké procesné práva a povinnosti. Ten, komu osobitný zákon priznáva postavenie účastníka konania len na časť konania, má v konaní procesné práva a povinnosti len v tej časti konania, pre ktorú má priznané postavenie účastníka konania.

Podľa § 47 ods. 1, 3 správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd má tiež za potrebné upozorniť na skutočnosť, že administratívny spis pripojený krajským súdom k jeho sp. zn. 24S/9/2012 obsahuje spisový materiál žalovaného k dizajnu D27623 „Kontajner VŠRV - 1“, sp. zn. PD 54-2009. Hoci tento spis obsahuje aj písomnosti týkajúce sa napadnutého rozhodnutia o výmaze dizajnu D27620 „Kontajner MSU - B2“, sp. zn. PD 51-2009, nejde o spis v tu prejednávanej veci, preto najvyšší súd dopytom zistil, že relevantný administratívny spis bol zrejme omylom predložený vo veci prejednávanej na najvyššom súde pod sp. zn. 3Sžhuv/3/2012 spolu so spisom krajského súdu a v obale označenom spisovou značkou 24S/12/2012. Najvyšší súd porovnaním zistení krajského súdu v tu prejednávanej veci dospel k záveru, že krajský súd pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia konal s relevantným administratívnym spisom, preto pristúpil k preskúmaniu právnej a vecnej správnosti záverov krajského súdu v zmysle námietok podaných odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že 12. januára 2010 Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“ pre postavenie prvostupňového správneho orgánu) na základe prihlášky dizajnu DELTA DEFENCE, a. s. značky spisu PD 51-2009 dizajn č. 27620 vykonal zápis podľa § 8 zákona o dizajnoch. Následne VÝVOJ Martin, a. s. podal 30. apríla 2010 návrh spolu s prílohami na výmaz zapísaného dizajnu z registra zn. spisu PD 51-2009, číslo zápisu 27620, z dôvodu absencie novosti a absencie osobitého charakteru. Úrad 14. mája 2010 zaslal žalobcovi návrh na výmaz zapísaného dizajnu č. 27620 a vyzval ho na vyjadrenie v ustanovenej lehote. Z dôvodu zmeny zástupcu úrad predĺžil lehotu na vyjadrenie do 17. septembra 2010, kedy žalobca telefaxovým podaním úradu doručil vyjadrenie k návrhu na výmaz, doplnené 20. septembra 2010. Navrhovateľ výmazu 21. septembra 2010 požiadal úrad o doručenie kópie vyjadrenia k návrhu na výmaz, ktorej úrad 06. októbra 2010 vyhovel a vyjadrenie majiteľa zapísaného dizajnu k návrhu na výmaz zaslal navrhovateľovi. Následne 06. decembra 2010 navrhovateľ doručil úradu svoje stanovisko k vyjadreniu majiteľa dizajnu (žalobcu).

Rozhodnutím z 22. februára 2011 č. PD 51-2009/D 27620-I/9-2011 úrad podľa § 36 zákona o dizajnoch zapísaný dizajn č. 27620 vymazal z registra dizajnov. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca 28. marca 2011 rozklad. Žalovaný rozhodnutím z 23. novembra 2011, č. PD 51-2009/D 27620 II/134-2011 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku v spojení s § 36 ods. 1 písm. b/ a § 4 ods. 1 a 2 zákona o dizajnoch rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

V zmysle § 250i ods. 3 OSP je povinnosťou súdu skúmať, či porušenie procesných predpisov malo, alebo mohlo mať za následok ujmu na právach účastníkov konania. Na vady, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu, alebo ktoré žalobca sám zavinil, súd neprihliada. V súlade s uvedenou právnou úpravou krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne konštatoval, že porušením základného pravidla správneho konania v § 3 ods. 2 správneho poriadku žalovaným, keď neumožnil žalobcovi oboznámiť sa s obsahom stanoviska k jeho vyjadreniu k návrhu na výmaz. Táto vada postupu správneho orgánu skutočne nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vhodne krajský súd poukázal na

koncentračnú zásadu a na § 45 ods. 3 zákona o dizajnoch, v zmysle ktorého podkladom pre rozhodnutie je skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené alebo navrhnuté, pričom zdôraznil, že v zmysle § 38 ods. 7 zákona o dizajnoch je vylúčené, aby správny orgán prihliadol na iné skutočnosti a dôkazy, ako na tie, ktoré boli obsiahnuté v podaniach účastníkov, ktorými sú návrh na výmaz a vyjadrenie k návrhu.

Najvyšší súd má za správny názor krajského súdu, že opomenutím doručenia vyjadrenia navrhovateľa na výmaz (ďalšieho účastníka) žalobcovi sa nejedná o tak závažný zásah do práv žalobcu, ktorý by spôsobil nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. V danej súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti, že o vadu konania s následkom podmieňujúcim nezákonnosť rozhodnutia by išlo napr. v prípade, ak by správny orgán nedal žalobcovi možnosť vôbec vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie, t. j. k návrhu na výmaz zapísaného dizajnu, prípadne navrhovať dôkazy a následne by rozhodol vo veci, čo sa však v prejednávanej veci nestalo, keďže zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca mal možnosť sa k návrhu na výmaz vyjadriť a zároveň navrhovať dôkazy, ktoré právo v konaní aj realizoval.

V súvislosti s namietnutým porušením zásady rovnosti vyjadrenej v § 4 ods. 2 správneho poriadku a s následným záverom krajského súdu o jej neporušení, najvyšší súd dáva do pozornosti, že všeobecná procesná rovnosť zakotvená v čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), obdobne aj v čl. 37 Listiny základných práv a slobôd, v zmysle ktorej právnej úpravy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach, sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávných princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán.

Nemožno prihliadnuť ako na relevantnú argumentáciu žalobcu, keď odvodzuje porušenie uvedenej zásady od skutočnosti, že správny orgán tým, že nezasielal všetky podania obojmu účastníkovi, ale iba navrhovateľovi výmazu, odoprel rovnakú realizáciu práv a jednoznačne tým postavil účastníkov konania do rozdielneho postavenia.

V danej súvislosti nemožno totiž nechať bez povšimnutia právnu úpravu v zákone o dizajnoch, na ktorú poukazuje v odôvodnení rozhodnutia aj žalovaný. Zo zákona o dizajnoch ani zo správneho poriadku správneho orgánu nevyplýva povinnosť zasielať opakované podania účastníkom konania navzájom, čo žalovaný považoval za súladné so zásadami hospodárnosti a rýchlosti konania. K zaslaní repliky na vyjadrenie žalobcu navrhovateľovi došlo na základe jeho výslovnej žiadosti, ktorá skutočnosť vyplýva z administratívneho spisu. Poukazujúc na záver krajského súdu o povinnosti správneho orgánu postupovať v súlade so správnym poriadkom pri absencii osobitnej úpravy v zákone o dizajnoch, nemožno túto miernu nerovnováhu v postavení oboch účastníkov považovať za dôvod zrušenia rozhodnutia pre jeho nezákonnosť.

Pri posudzovaní ujmy na právach žalobcu, a to aj v spojitosti s jeho povinnosťou v konaní vystupovať aktívne, táto nie je natoľko významná, aby odôvodňovala zrušenie rozhodnutia. Zaslaním repliky na vyjadrenie žalobcu k návrhu na výmaz by sa žalobca s uvedeným iba oboznámil a nemalo by to vplyv na samotnú rozhodovaciu činnosť správneho orgánu, resp. v prípade zrušenia rozhodnutia pre napravenie uvedeného procesného pochybenia, nepredstavovalo by reálnu možnosť dosiahnutia pre žalobcu priaznivejšieho rozhodnutia. Na základe uvedeného považoval najvyšší súd túto námietku žalobcu za nedôvodnú.

Vzhľadom k uvedenému vychádzajúc zo skutkových okolností daného prípadu najvyšší súd nemôže vyhodnotiť ako dôvodnú námietku žalobcu, ktorou v odvolaní namietal, že krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď nepovažoval porušenie procesných zásad a tým procesných pochybení žalovaného správneho orgánu za dôvod nezákonnosti rozhodnutia.

Najvyšší súd sa však zastáva odlišný právny názor od krajského súdu, pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúca sa odmietnutia vykonania dôkazu - vylúchu navrhnutých svedkov. Krajský súd skonštatoval, že účastník konania mal právo, aby správny orgán vykonal ním navrhnutý dôkaz, nakoľko tento zo zákona (§ 45 ods. 3 zákona o dizajnoch) tvorí podklad správneho rozhodnutia a nepatrí do voľnej úvahy správneho orgánu.

Z právnej úpravy ustanovenej v § 45 ods. 2 zákona o dizajnoch vyplýva, že žalovaný vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Účastníci konania navrhujú alebo predkladajú dôkazy, pričom dokazovanie v správnom konaní vykonáva správny orgán. V danom prípade, vzhľadom na koncentračnú zásadu, je správny orgán v rámci vykonávania dokazovania viazaný návrhmi na vykonanie dokazovania alebo predloženými dôkazmi účastníkmi konania, na základe ktorých v procese hodnotenia dospeje k skutkovým záverom. V rámci dokazovania správny orgán je oprávnený rozhodovať o tom, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nepovažuje za potrebné vykonať, pričom dôvod, pre ktorý navrhnutý dôkaz nevykoná, je povinný zdôvodniť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Samo hodnotenie dôkazov je už myšlienkovým procesom správneho orgánu, ktoré sa musí odzrkadľovať v samotnom jeho odôvodnení.

Vzhľadom k uvedenému žalobcova argumentácia o potrebe vykonať navrhované dôkazy netvorí relevantný dôvod spochybňujúci zákonnosť postupu žalovaného správneho orgánu majúci za následok nezákonnosť rozhodnutia, keď z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný nevyhovenie návrhu na vykonanie dôkazu náležite odôvodnil spôsobom nevybočujúcim zo zásady rozumného uváženia. Podľa názoru najvyššieho súdu nevykonanie predmetného dôkazu nemá za následok nedostatočne zistený skutkový stav danej veci, keď zásadnou otázkou v danom prípade bolo preukázanie, či predmet posúdenia spĺňa podmienku novosti, na ktorú skutočnosť žalovaný aj zamerá svoju pozornosť v rámci dokazovania a skúmal, či a akým spôsobom bol predmet posúdenia sprístupnený verejnosti, ktorá skutočnosť vyplývala z listinných dôkazov.

Rovnako najvyšší súd nemôže konštatovať opodstatnenosť námietky žalobcu v jeho odvolaní spočívajúcu v tvrdení, že krajský súd sa nedostatočne zaoberal a v dôvodoch napadnutého rozhodnutia aj nedostatočne vysporiadal s jeho žalobnou námietkou o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k čiastočnému výmazu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa predmetnou žalobnou námietkou zaoberal a svoj skutkový a právny záver v odôvodnení svojho rozhodnutia aj uviedol. Skonštatoval, že absenciou skutkových zistení rozhodnutie správneho orgánu netrpí, keďže je z neho zrejmé označenie dôkazov, ktoré boli vykonané, ako aj úvahy pri ich hodnotení, tieto nevybočujú z rámca logického uvažovania a vyplývajú zo skutočností, ktoré boli v konaní zisťované.

Najvyšší súd má za právne správny názor krajského súdu, že správny orgán jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ako dospel k záveru o zhodnosti zapísaného dizajnu verejnosti predstaveným prototypom výrobku „Kontajner MSU - B2“. Nesúhlas žalobcu s takýmto odôvodnením ešte nespôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

Nemožno priznať relevanciu ani tvrdeniu žalobcu, že žalovaný dostatočne nezdôvodnil, prečo nie je možné vykonať len čiastočný výmaz dizajnu. Predovšetkým nemožno nechať bez povšimnutia, že z obsahu preskúmaného rozhodnutia žalovaného jednoznačne vyplýva, že splnenie zákonnej podmienky podmieňujúcej výmaz predmetného dizajnu správne orgány skúmali a posudzovali ako celok, vychádzajúc z charakteru a účelu predmetu posudzovania, ktorá skutočnosť vyplýva aj z administratívneho spisu. Zo skutkových zistení danej veci je jednoznačne zrejmé, že predmet posudzovania bol sprístupnený verejnosti tak na Ministerstve obrany Slovenskej republiky ako i na výstave IDEB 2008, a preto treba považovať za právne bezvýznamné, či verejnosť sa i oboznámila so všetkými jej časťami. Zdôvodnenie žalovaného dáva aj podľa názoru najvyššieho súdu dostatočnú odpoveď na námietku žalobcu, ktorou namietal nedostatočné zdôvodnenie tej časti jeho žiadosti, ktorou žiadal vykonanie čiastočného výmazu dizajnu.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval námietky žalobcu vznesené v jeho odvolaní za relevantné na zmenu rozhodnutia krajského súdu.

Najvyšší súd odvolanie ďalšieho účastníka konania proti rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania taktiež nepovažoval za dôvodné.

Paragraf 250k OSP je osobitným ustanovením, ktoré upravuje právo na náhradu trov konania iba úspešného žalobcu a v podstate vylučuje priznanie náhrady trov konania inému i pribratému účastníkovi. Z citovaného ustanovenia explicitne vyplýva, že náhrada trov konania patrí len žalobcovi, ktorý má úspech celkom alebo sčasti.

Uvedená problematika priznávania náhrady trov konania pribratému účastníkovi bola už predmetom judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V danej súvislosti najvyšší súd poukazuje na rozhodnutia sp. zn. 2SŽp/8/2012 zo dňa 30. januára 2013, sp. zn. 2SŽp/25/2011 z 30. mája 2012 a pod sp. zn. 8SŽp/11/2012 z 19. marca 2013, z ktorých znenie právneho názoru vzťahujúceho sa k náhrade trov konania pribratého účastníka cituje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení vo veci sp. zn. 8SŽp/11/2013 vyslovil právny názor, že „nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému, resp. účastníkom konania, ktorých súd pribral do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP pribrať do konania, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám ovplyvniť nemohol“.

V uznesení sp. zn. 2SŽp/25/2011 najvyšší súd skonštatoval, že „(pribratý) účastník konania nie je povinný byť právne zastúpený a v prípade, ak realizuje svoje právo na právne zastúpenie v tomto postavení, je povinný náklady spojené s takýmto zastúpením znášať sám“.

S poukazom na konštantnú judikatúru najvyšší súd taktiež považoval za správny výrok krajského súdu o trovách konania, keď v súlade s § 250k ods. 1 OSP rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v tomto konaní, pričom otázkou trov účastníka sa nezaoberal.

V tejto súvislosti dáva najvyšší súd do pozornosti právnu úpravu trov konania v správnom súdnictve, ktoré sa, špeciálne pokiaľ ide o konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, vyznačuje osobitosťou, pričom zúžený výklad nemusí reflektovať na všetky situácie, najmä keď aplikáciou § 246c ods. 1 OSP sa nedá úplne vylúčiť možnosť priznať náhradu účelne vynaložených trov konania samotnému žalovanému správneho orgánu z dôvodu jeho úspechu v konaní. Vychádzajúc z § 250 ods. 1 OSP možno za účastníka konania v konaní o žalobe považovať aj účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Je síce nepochybné, že ďalší účastník má právo vystupovať v konaní aktívne, avšak pri zohľadnení osobitností konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a osobitnej úpravy trov konania, jeho argumentáciu nie je možné považovať za podmieňujúcu pre prijatie záveru krajského súdu o zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP najvyšší súd konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v podstate za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi

závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP a s § 224 ods. 1 OSP. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný. Žalovaný a ďalší účastník právo na náhradu trov konania nemajú zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.